

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie F. K. i D. K.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 października 2019 r.,
zażalenia uczestników postępowania
na postanowienie Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt I Ca (...) (I WSC (...)),

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 maja 2018 r. Sąd Okręgowy w Z. odrzucił skargę kasacyjną uczestników postępowania F. K. i D. K. od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 października 2017 r. Przyczyną odrzucenia skargi było - z powołaniem się na art. 398⁶ § 2 k.p.c. - nie usunięcie w wyznaczonym terminie braku skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

W zażaleniu uczestnicy postępowania zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 398⁴ § 2 i 3 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i uznanie, że podanie wartości przedmiotu zaskarżenia jest

w każdym wypadku obligatoryjnym obowiązkiem składającego skargę kasacyjną, także w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie; art. 126¹ w związku z art. 516 i art. 361 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie oraz wydanie postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Skarżący nie powołują wprost art. 519¹ § 1 k.p.c., ale odwołują się do treści tego przepisu, z którego wynika, że w sprawach z zakresu prawa rzeczowego dopuszczalność skargi kasacyjnej nie została, co do zasady uzależniona od kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia (*ratio valoris*). Sprawa o stwierdzenie zasiedzenia znajduje się w zakresie prawa rzeczowego, a więc wartość przedmiotu zaskarżenia nie ma wpływu na dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej i jest podawana jedynie orientacyjnie; sprawa ta nie znajduje się w gronie wyjątków, o jakich mowa w art. 519¹ § 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 lipca 2006 r. III CNP 32/06, z dnia 19 sierpnia 2010 r. I CSK 138/10, z dnia 17 lipca 2013 r. V CNP 74/12 oraz z dnia 7 marca 2019 r. IV CZ 109/18, nie publ.).

Z tych względów należało na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw